

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce J.L., narozeného ■■■, bytem ■■■, s adresou pro doručování ■■■, zastoupeného Mgr. Kamilem Štěpánkem, advokátem se sídlem Jindřicha z Lipé 113, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2014, č. j. OD 323/14-2/67.1/14090/NL KULK 29801/2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 6. 5. 2014, č. j. OD 323/14-2/67.1/14090/NL KULK 29801/2014, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 2. 2014, vypraveného 21. 2. 2014, č. j. S02-1265/2013-771/Ča MUNO 8793/2014. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a rovněž povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ kolem ■■■ hod. v obci ■■■, ulice ■■■ ři řízení vozidla tovární zn. Škoda Superb, RZ 7U3 4797 v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu držel v ruce telefonní přístroj – mobilní telefon.

Žalobce označil napadené rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro povšechnost a za nezákonné. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně objasněného skutkového stavu věci, když správní orgán I. stupně shromáždil jen důkazy svědčící v neprospěch žalobce a rezignoval na provedení důkazů v jeho prospěch, čímž byla porušena

zásada materiální pravdy a kontradiktornosti. Žalovaný pak toto pochybení nezhojil, protože se nevypořádal s argumentací rozvedenou v odvolání.

Hodnocení důkazů správním orgánem nese podle žalobce znaky libovůle, nebylo logicky a přesvědčivě vyloženo, jak se správní orgán vypořádal s důkazy, které si obsahově odporovaly, když jedinou seznatelnou úvahou je, že k prokázání skutkového děje považoval za dostačující výpovědi policistů. Výpověď žalobce a svědka ■■■, které se shodují, prokazují, že žalobce za jízdy netelefonoval a cestoval jak se svědkem ■■■, tak svědkem ■■■. Správní orgán presumoval nevěrohodnost svědka ■■■ a odmítl provést výslechy svědků ■■■, ■■■ a ■■■, kteří byli přítom, když žalobce z vozidla vystupoval a mohou se vyjádřit k otázce, zda byl ve vozidle sám. Tímto bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Svědecké výpovědi přítom žalobce považuje za zásadní, neboť mohou podpořit jím prezentovanou variantu skutkového děje, a to při absenci důkazů přímých. Pokud navržené důkazy správní orgán I. stupně i žalovaný odmítl bez logického odůvodnění, jde o tzv. opomenuté důkazy. Podle žalobce se obdobná situace týká i důkazu výsledkem svědka ■■■. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí, proč důkaz nebylo možno považovat za přínosný, když se jednalo o osobu, která podle tvrzení žalobce cestovala s ním a svědkem ■■■. Žalovaný se nadto nevypořádal s námitkou, že jde o důkaz opomenutý, jehož odmítnutí správní orgán I. stupně adekvátně nezdůvodnil.

Potřeba provedení dalších důkaz byla o to naléhavější, že nebyly opatřeny důkazy objektivního charakteru. V úvahu přicházelo opatření kamerového záznamu městské policie, který si ovšem správní orgán I. stupně včas nevyžádal a nemožnost jeho opatření přisoudil k tíži žalobce. Skutkový děj mohl ozřejmit důkaz záznamovým zařízením, kterým bylo podle výpovědí policistů vozidlo vybaveno, avšak ani videozáznam ani fotografie, které by mohly skutkovou verzi prezentovanou policisty podpořit, předloženy nebyly. V situaci tvrzení proti tvrzení nelze závěr o vině žalobce opřít bez dalšího o výsledky policistů.

Žalobce zopakoval, že byla porušena zásada rovnosti zbraní a kontradiktornosti, bylo mu upřeno právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání výsledků svědků v jeho prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy. Správní orgány se vypořádaly s odporujícími se důkazy pouze úvahou založenou na presumpci viny žalobce, a tedy nevěrohodnosti důkazů podporujících jím předloženou skutkovou verzi. Správní orgán porušil § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a prokázání skutkového děje. Této povinnosti se nemůže správní orgán zbavit poukazem na skutečnost, že žalobce skutečnosti svědčící v jeho prospěch neuvedl již v momentě, kdy podepisoval oznámení z přestupku. Existuje-li důvodná pochybnost, že se žalobce jednání, pro něž bylo vedeno přestupkové řízení, nedopustil, rozhodnutí je nezákonné. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se vypořádal s návrhy a důkazy, které žalobce uplatnil, a žalovaný se k jeho odvolacím námitkám, které byly obdobné jako žalobní, vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí, na kterém setrvává. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku ze dne 19. 9. 2013 (podle kterého žalobce jako řidič vozidla Škoda Superb při řízení vozidla přes nám. Míru a v ul. Sloupská držel v pravé ruce mobilní telefon u pravého ucha a evidentně telefonoval, telefon ke kontrole nepředložil, s čímž vyjádřil žalobce do oznámení nesouhlas bez uvedení podrobností); výpis z evidenční karty řidiče (prokazující, že žalobce měl již 3 záznamy o spáchání přestupku a aktuální stav bodového hodnocení byl 3 body); dále svědecké výpovědi zasahujících policistů prap. ■■■ a prap. V; dále byl vyslechnut svědek O. V. a k věci se vyjádřil i žalobce. Po vyhodnocení provedených důkazů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce naplnil znaky přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu tím, že dne ■■■ kolem ■■■ hod. při řízení motorového vozidla v ul. ■■■, nám. ■■■ a ul. ■■■ držel v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu v ruce telefonní přístroj - mobilní telefon. Správní orgán I. stupně vycházel ze shodných výpovědí policistů, kteří uvedli, že žalobce viděli při řízení vozidla držet v ruce mobilní telefon černé lesklé barvy s tím, že bylo vidět, že telefonuje. Výpověď obviněného, která byla protichůdná, byla hodnocena jako motivována snahou odvrátit postih za přestupek a započítání bodů podle § 123b zákona o silničním provozu. Výpověď svědka V. byla hodnocena jako nedůvěryhodná, neboť svědek obviněného zná, chodí s ním na obědy, kupuje u něj maso a měl tak zájem svědčit v jeho prospěch. Svědek se pouze domníval, že policisté jeli za vozidlem obviněného a sledovali jeho jednání pouze pohledem do vozidla okénkem pátých zadních dveří a nemohli tak vidět, že sedí vpředu na sedadle spolujezdce, přičemž ze svědeckých výpovědí obou policistů vyplývá, že vozidlo viděli z několika úhlů a taktéž pohledem do vozidla po jeho zastavení, kdy neviděli z vozidla vystupovat žádnou osobu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2001-47 správní orgán I. stupně zdůraznil konzistentnost a věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, kdy není nutné, aby součástí spisu byly důkazní prostředky jiné, zejména fotografie a videa. Takto se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkou obviněného ohledně nepředložení objektivních důkazů. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že německého občana k výpovědi nevyzval, když provedl výslech svědka ■■■ a zmocněnec obviněného dále jeho výslech nepožadoval. K návrhu vyslechnout svědky ■■■, ■■■ a ■■■ za účelem ověření věrohodnosti výpovědi policistů, kteří tvrdili, že svědek ■■■ ve vozidle nebyl, správní orgán I. stupně uvedl, že to nebyli svědci, kteří by byli v místě páchaní přestupku. Setrval na závěru, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Žalovaný, který odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, v odůvodnění rozhodnutí ze dne 6. 5. 2014 konstatoval, že žalobce při ústním jednání dne 13. 11. 2013 sdělil, že netelefonoval a že je ochoten toto doložit výpisem příchozích a odchozích hovorů, což neučinil. Protože skutková podstata uvedeného přestupku je naplněna již tím, že řidič v ruce drží telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, nebylo doložení předchozích výpisů požadováno. Záznam z kamerového systému nebyl jako důkaz proveden, neboť již nebylo možné jej vyhledat nebo doložit. Návrhu svědecké výpovědi svědka ■■■ bylo vyhověno, v reakci na to byla znovu provedena svědecká výpověď zakročujících policistů. Ti konzistentně uvedli, že žalobce byl ve voze sám, svědka ■■■ neviděli ani ve vozidle sedět, ani z něj vystupovat. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozepsal, proč výpovědi policistů považoval za věrohodné oproti výpovědi ■■■. K důvodu, který uvedl správní orgán k podání svědecké výpovědi svědka S. S.,

žalovaný dodal, že je na uvážení správního orgánu, zda návrhu účastníka na provedení důkazu vyhoví, či nikoli. V konkrétním případě, jak již uvedl správní orgán I. stupně, a žalovaný dodal, jsou svědecké výpovědi prap. ■■■ a ■■■ ze dne 13. 11. 2013 i ze dne 12. 2. 2014 naprosto věrohodné a je zřejmé, že žalobce měl snahu předkládáním nových návrhů na výslech dalších svědků ■■■, ■■■ a ■■■ záměrně řízení prodlužovat. Přímou na místě kontroly žalobce do oznámení přestupku ze dne 19. 9. 2013 jen uvedl svůj nesouhlas a oznámení podepsal, skutečnosti, jež by svědčily pro jeho prospěch, by zajisté uvedl přímo do tohoto oznámení. Ani žalovaný nevyhověl opakovanému návrhu žalobce na provedení dokazování svědeckými výpověďmi ■■■, ■■■ a ■■■, neboť se nemohli vyjádřit k protiprávnímu jednání žalobce, když nemohli sledovat jízdu žalobce po celou dobu a nacházeli se v místě, kde žalobce pouze zastavoval. K počtu osob, které se nacházely ve vozidle, se zcela jasně vyjádřili oba policisté, a proto tvrzení žalobce i vyjádření svědka ■■■, že žalobce nebyl ve vozidle sám, žalovaný nepřijal. Dodal, že se správní orgán I. stupně v průběhu řízení vypořádal se všemi návrhy a námitkami žalobce. Žalovaný ukončil tím, že žalobce svým jednáním naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Soud na základě následujících úvah dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce byl uznán vinným z přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*. Výklad cit. ustanovení není mezi účastníky sporný, spornou otázkou je skutková stránka věci a procesní postup správních orgánů.

Žalobce předně napadenému rozhodnutí vytýká, že je nepřezkoumatelné pro povšechnost a proto, že se žalovaný nevypořádal s odvolací argumentací.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze soudit, že žalobce namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Nepřezkoumatelností rozhodnutí se zabývá početná judikatura správních soudů i Nejvyššího správního soudu, která nepřezkoumatelnost pojmově spojuje především s nedostatkem důvodů skutkových, nikoli dílčími nedostatky odůvodnění rozhodnutí. V rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro

nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).“ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i ve vztahu k přezkoumávanému správnímu rozhodnutí.

Předně je třeba oponovat žalobci, že by se jednalo o rozhodnutí povšechné. Soud předesílá, že odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení tvoří jeden celek a takto je třeba přezkoumávaná rozhodnutí vnímat také co do vyjádření skutkových a právních důvodů rozhodnutí a vypořádání se s námitkami, důkazními návrhy a argumentací účastníka řízení. V souzeném případě z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních vyplývá, jaké podklady sloužily správním orgánům pro shledání žalobce vinným z přestupku, lze seznat i úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů, především co do věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů a naopak nevěrohodnosti svědecké výpovědi žalobcem navrženého svědka ■■■ a tvrzení žalobce jako obviněného z přestupku. Rovněž závěr o tom, že správní orgány měly skutkový děj dostatečně prokázaný právě svědeckými výpověďmi policistů, a proto nepovažovaly za nutné provádět dokazování dalšími svědeckými výpověďmi, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá. Ostatně žalobce s hodnocením provedených důkazů polemizuje, když je označuje za nesprávné, nelogické a odporující zásadě materiální pravdy, nesprávně presumují věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Soud se žalobcem nesouhlasí, že by se žalovaný nevypořádal s výtkou opomenutých důkazů. Žalovaný se k relevantní části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyjádřil a zdůraznil jeho závěr, že svědecké výpovědi policistů byly naprosto věrohodné, a připojil se k němu a argumentaci částečně doplnil. Soud tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů neshledal a mohl přistoupit k posouzení žalobcem vytýkané nezákonnosti, resp. pojmově vadám řízení ve smyslu § 7 6 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s.

V řízení o přestupku se správní orgány řídí zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a v souladu s § 51 zákona o přestupcích i zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem. Bezesporu je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy (§ 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu) a je povinností správních orgánů provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68), a provedené důkazy hodnotit v souladu se zásadou

volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Z cit. ustanovení plyne, že je sice na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede, ale toto právo nelze chápat jako absolutní, představující libovůli správního orgánu. Na druhou stranu v každém nevyhovění důkaznímu návrhu obviněného nelze automaticky spatřovat nerespektování práv dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb.

V souzené věci jde o případ sporného držení mobilního telefonu za jízdy motorovým vozidlem. Takové kauzy se objevují v judikatuře správních soudů nikoli ojediněle. Typicky zasahující policisté uvádějí, že řidič za jízdy telefonní přístroj či jiné záznamové zařízení držel (popřípadě do něj i mluvil), zatímco řidič a případně posádka vozidla spáchání přestupku popírá. V takové situaci je třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí. K otázce věrohodnosti zasahujícího policisty se opakovaně vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, např. ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008, 4 As 19/2007, 7 As 105/2010, 7 As 83/2010, 2 As 52/2011. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Právě uvedený závěr byl zcela případně správními orgány aplikován.

Již v oznámení o spáchání přestupku ze dne 19. 9. 2013 bylo prap. ■■■ uvedeno, že žalobce při řízení předmětného vozidla přes nám. ■■■ a po ul. ■■■ držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon a evidentně telefonoval, následně telefon ke kontrole nepředložil. Jako svědek oznámení o přestupku podepsal druhý zasahující policista prap. ■■■. Oznámení také podepsal žalobce jako obviněný, poté co jen vyjádřil svůj nesouhlas s přestupkem. Ani v podaném odporu proti příkazu, jehož vydání předcházelo ústnímu jednání o přestupku, se žalobce ke skutku, který mu byl kladen za vinu, nevyjádřil. Přestože při ústním jednání konaném dne 13. 11. 2013 žalobce držení mobilního telefonu při jízdě znovu popřel a předkládal telefon bílé barvy, nikoli tmavý, jak uváděli policisté (*pozn. soudu* černá barva telefonu byla zmíněna v úředním záznamu o přestupku ze dne 20. 9. 2013, jež byl policií postoupen spolu s oznámením o spáchání přestupku), na který se jeho zmocněnec na žádost správního orgánu I. stupně dovolal, a dále uváděl, že ve vozidle nejel sám, oba svědčící policisté setrvali na skutečnostech uvedených již v oznámení o spáchání přestupku. Oba policisté pak shodně a velmi podrobně popsali přestupkové jednání žalobce a okolnosti, za kterých ke zjištění přestupku došlo. Policisté vypověděli, že vozidlo žalobce nezastavili náhodou, ale protože žalobce viděli oknem dveří u řidiče telefonovat, když k nim jeho vozidlo přijíždělo rychlostí asi 30 km/h. Oba policisté shodně popsali, v jaké ruce mobilní telefon žalobce držel, že se jednalo o lesklý černý telefon. Zcela stejně vypověděli, že vozidlo dále sledovali a žalobce při telefonování viděli i skrz páté okno vozidla, přestože mělo tmavší barvu. Znovu shodně popsali, jaká byla poloha žalobce ve vozidle, že za vozidlem jeli asi ve vzdálenosti 3 m a kudy přesně, popsali, jak asi dlouho za vozidlem jeli, kde žalobce přestal telefonovat a kde vozidlo zastavilo. Jejich výpovědi se nelišily ani v popisu okolností zastavení vozidla a kontroly žalobce. Policisté potvrdili, že z vozidla nikdo nevystoupil,

žalobce byl sám, před restaurací ■■■ na něj čekali známí. Policisté na svých tvrzeních o tom, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon v pravé ruce a ve vozidle jel sám a vozidlo nespustili celou dobu z očí, setrvali i poté, co jim žalobce prostřednictvím svého zmocněnce kladl otázky. Vyjadřovali se rovněž k důvodům, pro které o přestupku nepořídili obrazový záznam. Teprve poté navrhl žalobce prostřednictvím zmocněnce výslech dvou svědků, kteří měli tvořit osádku vozidla za účelem prověření počtu osob ve vozidle, držení telefonu a průběhu silniční kontroly. K ověření počtu osob ve vozidle požadoval provést důkaz záznamem z městského kamerového systému. Soud podotýká, že žalobce na počátku ústního jednání, kdy se k věci vyjadřoval, a ani v jeho závěru prostřednictvím zmocněnce jména spolujezdců neuvedl. Svědky označil až poslední den stanovené lhůty v písemném podání. Policisté na svých výpovědích setrvali znovu i při ústním jednání konaném s odstupem 12. 2. 2014, poté co byl proveden výslech žalobcem navrženého svědka, který měl v inkriminovanou dobu jet ve vozidle společně se žalobcem. A znovu, přestože svědek ■■■ uváděl, že s žalobcem ve vozidle jel a žalobce netelefonoval a obvykle používal zabudované handsfree, setrvali policisté na svých předchozích výpovědích. Po identifikaci svědka O. V. jednoznačně oba odmítli, že by byl se žalobcem ve vozidle i že by z vozidla dříve vystoupil. Znovu potvrdili, že vozidlo viděli i zastavovat a nikdo z něj nevystoupil, svědka ve vozidle, ani na místě kontroly neviděli. Prap. ■■■ vyvracel, že by mohl zezadu svědka přehlédnout, když uváděl, že do vozidla žalobce viděli z více úhlů. Svědkova odpověď se od výpovědi policistů lišila i v tom, kde mělo policejní vozidlo zastavit.

Za tohoto stavu považuje soud hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů jako konzistentních a dostatečně prokazujících naplnění znaků skutkové podstaty za logické a správné. Správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se shora uvedenými požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, když zjišťoval, zda svědci žalobce či svědka ■■■ znají a zda postupovali při provedení kontroly standardně, nikoli příliš horlivě a předpojatě, a rovněž tyto okolnosti hodnotil z pohledu nezájatosti zasahujících policistů vůči žalobci a svědkovi.

Zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgány podrobily hodnocení samostatně a následně i oproti svědeckým výpovědím obou policistů svědeckou výpověď ■■■. Pokud bylo zjištěno, že svědek nemá k žalobci zcela nezájatý vztah, a s tímto závěrem se soud ztotožňuje, nelze upřít správním orgánům právo svědeckou výpověď hodnotit jako nevěrohodnou, neprokazující skutkovou verzi žalobce. Zvláště za situace, kdy policisté shodně, konzistentně, opakovaně a přesvědčivě uváděli, že svědka ve vozidle neviděli, přestože za vozidlem jeli ve vzdálenosti jen 3 m, po dostatečně dlouhou dobu, do vozidla viděli z více úhlů a viděli i detaily, a vozidlo celou dobu nespustili z očí, a popřeli, že by od vozidla žalobce zastavili až ve vzdálenosti 10 až 15 m. Tento postup nelze vnímat jako předpojatý a zaujatý, jak namítá žalobce, ale naopak jako výraz vážení provedených důkazů a řešení rozporů mezi skutkovou verzí žalobce a skutkovou verzí uváděnou policisty.

I hodnocení skutečností uváděných žalobcem jako motivovaných snahou vyhnout se postihu za přestupek a započítání bodů do bodového systému dle § 123b zákona o silničním provozu je logické a není za dané situace výrazem libovůle správních orgánů. Žalobce skutečně měl na rozdíl od zasahujících policistů, kteří konají služební povinnosti, motiv, proč celou věc prezentovat ve svůj prospěch. Zvláště pokud byl již dříve za přestupky

potrestán a byly mu započítány body do bodového systému, a opět se jednalo o přestupek, za který se body registrují. Žalovaný pak žalobcovo tvrzení při ústním jednání vnímal i tak, že kromě svého nesouhlasu s přestupkem žalobce dříve podrobnosti ke skutkovým okolnostem neuvedl. Je sice pravdou, že je povinností správních orgánů zjistit skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí a že nebylo povinností žalobce jako obviněného z přestupku uvádět skutečnosti svědčící v jeho prospěch, pokud ale žalovaný podrobil zvolenou procesní obranu žalobce hodnocení a logické úvahy srozumitelně prezentoval, nelze mu nic vytknout. I soud má za to, že pokud by žalobce skutečně netelefonoval, ale jen diskutoval se spolujezdcem ■■■■, a patrně se jen drbal na hlavě, jak tvrdil při ústním jednání dne 13. 11. 2013, a toto mohl potvrdit i další člen osádky vozidla, uvedl by to, a zcela logicky i dva spolujezdci zasahujícím policistům přímo na místě prováděné kontroly a požadovali by tyto rozhodné skutečnosti uvést do oznámení o přestupku. Soud pak dodává, že nanejvýše logické by také bylo, aby toto vše žalobce uvedl v odporu proti příkazu či s sebou osádku vozidla jako svědky přivedl k ústnímu jednání konanému dne 13. 11. 2013 nebo je minimálně označil spontánně na počátku ústního jednání, kdy se k věci vyjadřoval, nikoli až poslední den poskytnuté lhůty prostřednictvím svého zmocněnce.

O námitce opomenutého důkazu v podobě svědecké výpovědi S. S. soud uvážil následně. Žalobce provedení svědecké výpovědi této osoby, která s ním měla dle jeho tvrzení cestovat v inkriminovanou dobu na zadním sedadle vozidla, navrhl v písemném podání ze dne 18. 11. 2013. Z oznámení o konání ústního jednání s výsledkem označených svědků ze dne 6. 1. 2014 a následně 17. 1. 2014 i z průběhu ústního jednání konaného dne 12. 2. 2014 zřetelně vyplynulo, že výpověď tohoto svědka nebude na rozdíl od svědecké výpovědi O. V. správním orgánem I. stupně provedena. Pokud se za tohoto stavu, po provedení svědecké výpovědi ■■■■ a zopakování svědeckých výpovědí obou policistů, správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce dotazoval, zda navrhuje provést další důkazy, a byli označeni pouze svědci ■■■■, ■■■■ a ■■■■ k, a po zamítnutí těchto důkazů, navrhoval zmocněnec žalobce jen vyžádat jakýkoli záznam o telefonování žalobce, není divu, že správní orgán I. stupně situaci vyhodnotil tak, že žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí svědka ■■■■ netrvá. Žalovaný se pak v odůvodnění svého rozhodnutí s odvolací výtkou vznesenou v souvislosti s tímto důkazem vypořádal. Odkázal na to, že správní orgán I. stupně měl za to, že na provedení důkazu svědeckou výpovědí ■■■■ žalobce netrvá. Žalovaný ale také zdůraznil, že správní orgán I. stupně měl skutkový stav za dostatečně prokázaný svědeckými výpověďmi policistů, a to i po výpovědi a výsledku ■■■■. K těmto závěrům se žalovaný připojil, zopakoval, že držení mobilního telefonu, jakož i počet osob ve vozidle byl jednoznačně prokázán svědeckými výpověďmi obou policistů. Také konstatoval, že správní orgán I. stupně odůvodnil neprovedení svědeckých výpovědí dalších žalobcem označených osob, a poukázal na jaksi postupné „dávkování důkazů“ ze strany žalobce a toto hodnotil jako účelové. Z pohledu soudu tedy nejde o případy opomenutých důkazů, ať už v případě svědecké výpovědi ■■■■, či svědků ■■■■, ■■■■ a ■■■■. Správní orgány neprovedení dalších navržených důkazů odůvodnily, dle přesvědčení soudu dostatečně a logicky, v souladu s § 52 správního řádu a zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu.

Závěr o porušení zásady materiální pravdy a porušení § 50 odst. 3 správního řádu nelze učinit ani z důvodu absence důkazů v podobě videozáznamu např. městského kamerového systému či fotodokumentace, které žalobce označuje za důkazy „objektivního charakteru“. Žalobce návrhy na doplnění dokazování o tyto důkazy vznesl již před správním orgánem

I. stupně. Ten se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal s tím, proč opatření těchto důkazů nebylo možné, ale také nebylo nezbytně nutné. Tento postup pak hodnotil i žalovaný. Rovněž soud dodává, že i judikatura správních soudů a Nejvyššího správního soudu připouští, že ani v situaci, kdy je spáchání přestupku prokazováno konzistentními a věrohodnými výpověďmi zasahujících policistů, není nezbytně nutné, aby byly ve spise i jiné důkazní prostředky, zejm. fotografie, videa apod. „*Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Není v takové situaci případné srovnání s dokazováním přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti. To totiž není pouhými lidskými smysly přesně měřitelné a musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle snímkem z radaru (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, www.nssoud.cz). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Ani v tomto směru tedy soud tvrzené vady řízení nezjistil.*

Na základě shora předestřených argumentů soud byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O věci samé bylo rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili s takovým postupem soudu svůj nesouhlas.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci neměl žalobce úspěch, úspěšný byl správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně ani náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti správního orgánu, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 2. prosince 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně